

στατον σύμβολον ὄρους, ἔχοντος τοιαύτης ιδιότητος. οὕτως ἔχομεν τοὺς ἀρχιτέκτονες Σκῦρον καὶ Βά-
 γ'. Ὅτι δὲ τοιαύτης ιδιότητος ἔχει ἡ ἄκρα τῆς
 Κερκύρας, (δι' ἣν καὶ Κορυφὴ ἢ νῆσος ὠνόμασται)
 (α), οὐ μόνον ἡ αὐτοψία, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι
 συγγραφεῖς μαρτυροῦσιν. Νικήτας ὁ Χωνιάτης ἐν
 Χρονικοῖς, περιγράφων τὴν ἄκραν ταύτην, θαυμα-
 σίως σχολιάζει τὸ ἀνάγλυφόν μας. — α' Ἔστι δὲ
 (λέγει) ἡ Κερκυραίων ἄκρα αἰγίλις πᾶσα καὶ ἀγ-
 χινεφής, ἐλικοειδὴς τὴν θέσιν, καὶ ὑψικόρυμβος,
 προσνευκυῖα εἰς τὸ βῆθισπον τῆς θαλάσσης η' (β).
 Πάσας τὰς ιδιότητας ταύτας ὁρῶμεν καὶ εἰς τὸν
 πῖλον τοῦ ἀναγλύφου μας, δηλαδὴ

α. Τὸ ἀγχινεφές.

β. Τὸ ἐλικοειδές· τοῦτο θεωρεῖται εἰς τε τὰς
 πτυχὰς αὐτοῦ καὶ ταινίας. Κατὰ δεύτερον λόγον
 τὴν ιδέαν—ἐλικοειδὴς—δύναται νὰ ἐκφράσῃ καὶ ὁ
 πολλοὺς ἔχων ἐλιγμοὺς διακεκριμένους ἱούλος.

γ. Τὸ ὑψικόρυμβον. Κόρυμβον ὁ Ἡσύχιος λέγει
 τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ὕλην—(γ). Τοιοῦτο
 δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ
 πῖλου πλατὺ κόσμημα.

δ. Καὶ τελευταῖον τὸ προσνευκυῖος. Νεύει δὲ
 καὶ ὁ πῖλος, δίκην Φρυγίου, τοῖς πρόσω — Οἱ λό-
 γοι οὗτοι πιθανολογοῦσιν ἀρκετὰ τὴν δοξασίαν μου.

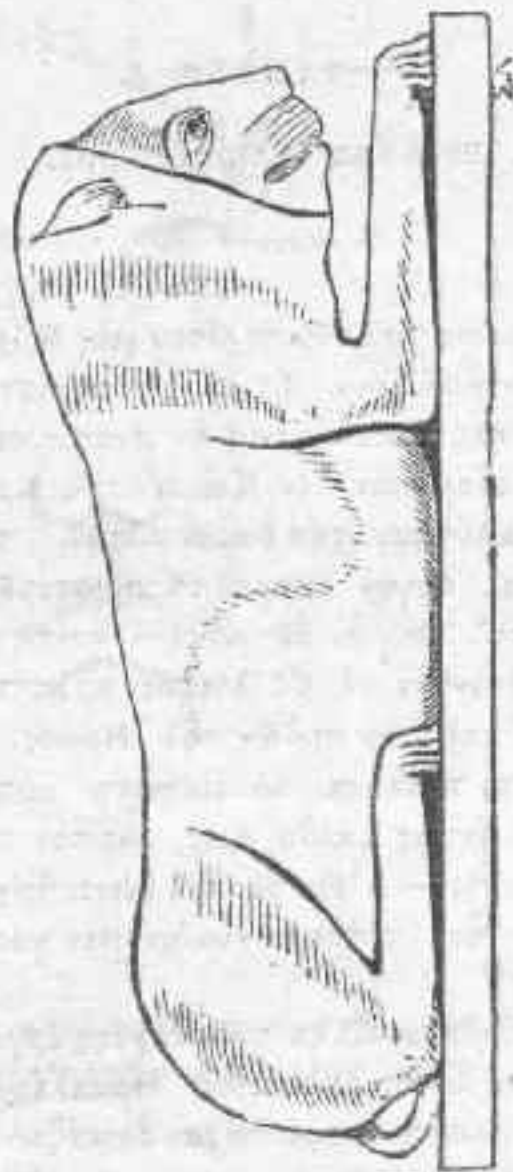
Πρέπει νὰ παρατηρηθῇ προσέτι, ὅτι ἡ νῆσος
 [Σχερία τὸ πρῶτον καλουμένη] ἔλαβε τὸ ὄνομα
 ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα μεταβάσεως Νύμφης Κερκύρας,
 θυγατρὸς Ἀσωποῦ (δ). Ταύτην τιμῶντες οἱ Κερκυ-
 ραῖοι ἐχάραξαν καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τὴν εἰκόνα
 τῆς (ε). Δὲν εἶναι δὲ παράδοξον νὰ ὑποταθῇ ὅτι οἱ
 ἀτομικοὶ χαρακτῆρες τοῦ ἀναγλύφου μας [ὅπερ
 διὰ τὴν τέχνην του δὲν φαίνεται προγενέστερον τῶν
 Μακεδονικῶν χρόνων] ἐλήφθησαν ἐξ ἀρχαιοτέρου
 ἄλλου ἀπεικονίσματος τῆς νύμφης ταύτης.

γ'. ΛΕΑΙΝΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΣ.

—ooo—

Εὐρέθη ὅπου καὶ τὸ προηγούμενον ἀνάγλυφον τὸ
 1846. Ἐξεδόθη ἅπαξ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κ. Φραγ.
 Ὅριόλι ἐν τῇ Ἰονικῇ Ἐφημερίδι (Ἀριθ. 70) γυμνὸν
 πάσης διερμηνεύσεως. Εὐρίσκεται νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἡ Λεαίνα αὕτη ἐπεκράτητο εἰς μνημα ὡς λίθος
 ἐπιτύμβιος. Παραβλλομένη πρὸς ἄλλας σωζομέ-
 νας, ἔργα τῆς μετὰ Φειδίαν τέχνης, φαίνεται ξηρὰ
 καὶ ὡς αἰγυπτιαζούσα. Ἐκεῖνο ὅπερ πρέπει νὰ πα-
 ρατηρήσῃ τις, εἶναι ἡ ἱερογλυφικὴ σημασία τῆς.
 Γνωρίζομεν ὅτι πολλάκις οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ ὀνό-
 ματος προσώπου τινὸς, ἐγλύφον τὸ ὁμώνυμον ζῶον

Ἄλλ' οὐ μόνον ζώντων προσώπων, ἀλλὰ καὶ
 τεθνεώτων ὀνόματα ἀλληγοροῦντο πολλάκις διὰ
 τῶν τοιούτων ἱερογλυφικῶν. Οὕτως μαρτυρεῖ ὁ
 Ἡρόδοτος, ὅτι ὁ ἐνδοξὸς Λεωνίδας εἶχεν ἐπὶ τοῦ
 τύμβου τοῦ λίθινον Λέοντα (γ). ἡ δὲ Ἀθηναία ἐπίτρα
 Λεαίνα, εἶχε Λεαίναν χαλκὴν (δ). Πολλὰ πιθανὸν
 λοιπὸν εἶναι ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα ἐπιτύμβιος Λε-
 αίνα εἶναι ἱερογλυφικὴ ἑκφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ
 τεθνεώτος.

Τὴν αὐτὴν περατήρησιν δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρω-
 μεν καὶ εἰς τμῆμα τί σαρκοφάγου, φέροντος ὡς
 πρῶτιστον τύπον Λέοντα ἢ Λέοντος κεφαλὴν. Τοῦτο
 ἐξέδωκεν ὁ Βιγγελμάνος (α), ὅστις παρατήρησεν
 ὅτι αὕτη « se rangeait parmi les attributs du
 sarcophage—» τοῦτέστιν ὅτι τὸ σαρκοφάγον τοῦ

(α) Νικητ. Χρονικ. Β'. § 1.

(β) Αὐτοῦ. §. 2.

(γ) Ἐν Α. Κόρυμβος.

(δ) Στέφ. ἐν Α. Φαίλαξ.

(ε) Barthélemy, Num. Anc. pag. 170.

(α) Plin. Hist. Nat. Lib. 34; Cap.—Millin, Dict. des
 beaux-arts ἐν Α. Allégorie.

(β) Monum. Ined. dell'Antiq. N. 206.

(γ) Ἡρόδοτ. Ζ'. 225.

(δ) Πausan. Α'. 23.